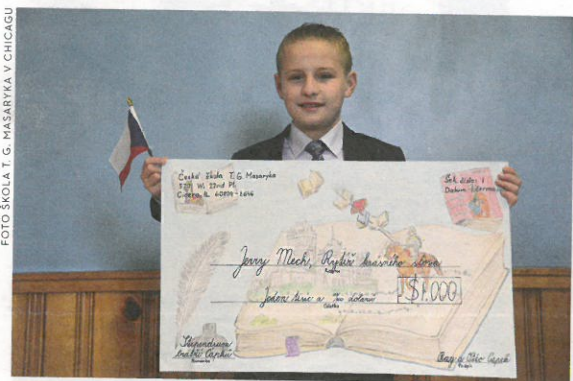


Rytíř z Větrného města

Devítiletý Jerry Jiří Mech absolvoval 7278 kilometrů dlouhou cestu z rodného Chicaga, zvaného též Větrné město, do Prahy, aby zde byl pasován na rytíře Řádu krásného slova. Ocenění, jež uděluje Klub dětských knihoven spolu se Svazem knihovníků a informačních pracovníků ČR už od roku 2001, získalo poprvé dítě českých rodičů narozené a žijící trvale v zahraničí.

KATEŘINA MÁZDROVÁ



Pěkně velký šek.
(Jerry Jiří Mech)

Jak tě mám oslovovat - Jiří, Jirko, Jerry...?

Jurdo, tak mi říkají doma i ve škole.

Do jaké školy chodíš?

Do katolické školy Saint Celestine Catholic School, do třetí třídy. A v sobotu do české školy T. G. Masaryka, abych uměl česky psát a číst. Od české školy jsem také dostal kvůli pasování na rytíře 1000 dolarů na letenku do Prahy. Letěl jsem do Česka úplně poprvé v životě. A šek jsem překreslil v několikanásobné velikosti – je na něm kniha, Karlštejn a rytíř na koni.

Co tvoji spolužáci říkali, že letíš do Evropy, kde budeš pasován na rytíře?

Byli smutní, že se tři týdny nevidíme.

Za co přesně jsi byl pasován?

Protože hodně čtu. Než jsem nastoupil do první třídy, přečetl jsem sto dětských knížek, anglických i českých.

To je máš tak přesně spočítané?

No, měl jsem dohodu s rodiči, že když jsem přečetl deset knih, mohl jsem si jít vybrat do knihkupectví dalších deset, a tak dokola.

Sto knížek nepřečte mnohý dospělý za celý život. Tys to stihl ještě před první třídou.

Číst jsem uměl už někdy ve čtyřech letech. Učila mě máma podle takových kartiček, nejprve anglicky a pak česky.

Doma mluvíte česky, anglicky, nebo jazyky mícháte?

Doma s rodiči a třemi sourozenci mluvíme jenom česky, v americké škole a s kamarády anglicky. Táta s mámou chtějí, abychom uměli dobře česky a znali českou historii.

Jak se do Ameriky tvoji rodiče dostali?

Táta s mámou přijeli do USA před dvaceti lety, protože chtěli poznat svět a zkusit, jak se žije v jiné zemi. No a už v Americe zůstali.

Angličtina se jinak píše a jinak vyslovuje, čeština je také hodně těžká... Neměl jsi v hlavě guláš?

Ani ne. Mě čtení baví. Třeba komiksy, z českých knížek mám rád tu *Povídání o pejskovi a kočičce*, a vlastně všechny knížky od pánů Josefa a Karla Čapků. Z anglických je to těžké vybrat, mám rád všechny knihy o historii, povídky i různé encyklopedie a atlasy.

Jsi ze čtyř sourozenců, máš sestru dvojče. Čte taky tak hodně jako ty? Moc ne, je lepší na matematiku.

Musel jsi složit rytířský slib?

Při pasování jsem si musel na pódiu kleknout na jedno koleno před Janem Lucemburským a Eliškou Přemyslovnou, kteří seděli v křeslech, a složit slib „ve jménu pohádek, románů a básní“, že budu ochraňovat knížky a bít se za vše dobré, co je v nich psáno.

A budeš se bít se za vše dobré, co je v knížkách psáno?

Sám knížku píšu. Už mám padesát stránek a taky si k tomu kreslím obrázky. Bude o české historii, o Karlu IV. a dalších panovnících. Bude to taková spíše faktografická kniha, ne vymyšlené příběhy. Píšu to v angličtině, aby tomu američtí spolužáci rozuměli.

Co se ti na Karlu IV. líbí?

Karla IV. mám rád, protože byl chytrý člověk. Viděl jsem korunovační klenoty, byli jsme na Karlštejně, na výstavě o Karlu IV. ve Valdštejské jízdárně, na prohlídce Pražského hradu, viděl jsem svatovítský poklad... Píšu si deník.

Máš spoustu dalších koníčků...

Rychlobruslím, zkouším hrát na bicí, přihlásil jsem se do šachového kroužku a budu hrát taky hokej, v brance, a taky každou neděli ministruju v kostele. Hodně rád maluju, s kamarádem jsme založili ve druhé třídě výtvarný klub.

Co takový výtvarný klub dělá?

Malujeme na zakázku všemi možnými technikami, pro spolužáky, učitele... Kdo-koli si řekne. Největší zájem je o koníky.

Co máš v plánu? Čím bys chtěl být?

Možná doktorem. Umím už vyjmenovat kosti lidské kostry. To mě hodně zajímá. ●